

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Kateřiny Šimáčkové a JUDr. Bohuslava Hnízdila v právní věci žalobkyně: **J. R.**, zastoupené JUDr. Petrem Pustinou, advokátem, se sídlem Olivova 116, Říčany, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, proti rozhodnutí žalované ze dne 19. 2. 2009, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 23. 9. 2009, č. j. 42 Cad 79/2009 - 30,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovaná **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím žalované ze dne 19. 2. 2009, č. X, byla žalobkyni zamítnuta žádost o plný invalidní důchod pro nesplnění podmínek podle § 38 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, v platném znění (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“) s odůvodněním, že podle posudku lékaře Okresní správy sociálního zabezpečení v Praze - východ ze dne 30. 12. 2008 není žalobkyně plně invalidní ani částečně invalidní a její schopnost soustavné výdělečné činnosti poklesla pouze o 20%.

Proti zmíněnému rozhodnutí žalované podala žalobkyně žalobu ke Krajskému soudu v Praze, v níž vyjádřila svůj nesouhlas s rozhodnutím žalované z důvodu nesprávného posouzení svého zdravotního stavu a podjatosti ji posuzujících lékařů. Žalobkyně předložila spolu se žalobou několik lékařských zpráv a požadovala zrušení napadeného rozhodnutí žalované. Krajský soud v Praze nechal vypracovat posudek Posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí (PK MPSV). PK MPSV, detašované pracoviště v Praze, dospěla k závěru, že k datu vydání napadeného rozhodnutí žalované nebyla žalobkyně ani plně, ani částečně invalidní a míru poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti posoudila ve výši 15 % z důvodů vleklého bolestivého syndromu krční páteře na podkladě degenerativních změn,

bez známek kořenového dráždění (kapit. XV., oddíl F, pol. 2, písm. b) příloha č. 2 vyhl. č. 284/1995 Sb. ve znění platném k vydání napadeného správního rozhodnutí). S výsledky posouzení PK MPSV, detašované pracoviště v Praze, (dále také „PK MPSV Praha – západ“), ze dne 28. 5. 2009 žalobkyně nesouhlasila, proto si soud vyžádal srovnávací posouzení od PK MPSV Hradec Králové. Posudek PK MPSV Hradec Králové ze dne 3. 8. 2009 dospěl ke stejnému závěru jako posudek předchozí s tím, že míra poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti činí 15 % v souladu s kapit. XV., oddíl F, pol. 2, písm. b) přílohy č. 2) vyhl. č. 284/1995 Sb. ve znění platném k vydání napadeného správního rozhodnutí. Pokud jde o psychické postižení, toto bylo konstatováno jako posudkově nevýznamné. Zdravotní stav k vydání napadeného rozhodnutí tedy neodpovídal žádnému stupni invalidity. Soud pak odmítl návrh na doplnění dokazování posudkem znalce z oboru zdravotnictví, odvětví posudkové lékařství, neboť jej zhodnotil jako nadbytečný s ohledem na předchozí tři odborná posouzení, a to lékařem OSSZ i dvou posudkových komisí MPSV (Praha - západ a Hradec Králové).

Na základě výše popsaného dokazování pak o žalobě rozhodl krajský soud tak, že ji zamítl, protože napadené rozhodnutí žalované bylo vydáno na základě správního a zákonného postupu a dle lékařských posouzení žalobkyně nebyla shledána ani částečně, ani plně invalidní.

Proti napadenému rozsudku Krajského soudu v Praze podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost, v níž uplatňuje kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“), a namítá procesní vadu, spočívající v tom, že soudem nebyl proveden stěžovatelkou navržený důkaz znaleckým posudkem. Svou kasační stížnost stěžovatelka doplnila znaleckým posudkem MUDr. J. E. ze dne 22. 10. 2009, vypracovaným na žádost stěžovatelky. V předloženém znaleckém posudku je konstatováno, že dosavadní léčba byla zaměřena pouze na somatické projevy onemocnění a opomněla psychickou složku, která má podstatný vliv na stupeň obtíží nemocné a zabraňuje jí v návratu do pracovního procesu. MUDr. J. E. pak ve svém posudku navrhuje „provést podrobné vyšetření klinickým psychologem s cílem posoudit závažnost subjektivních obtíží stěžovatelky a posoudit stupeň somatizace psychických problémů stěžovatelky a tímto směrem následně zaměřit i léčbu.“

Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

Nejvyšší správní soud z obsahu soudního spisu konstatuje, že se oba posudky PK MPSV zabývaly stavem stěžovatelky i z pohledu psychiatrického. Posudek PK MPSV Praha – západ ze dne 28. 5. 2009 konstatuje psychiatrický odborný lékařský nález MUDr. N. ze dne 4. 3. 2008. Posudek PK MPSV Hradec Králové ze dne 3. 8. 2009 tento nález rovněž zmiňuje a následně hodnotí tak, že psychické postižení je posudkově nevýznamné.

Nejvyšší správní soud se kasační stížností zabýval nejprve z hlediska splnění formálních náležitostí. Konstatoval, že stěžovatelka je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byla účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.). V kasační stížnosti, kterou podala včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), uplatňuje důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Podmínka povinného zastoupení právním zástupcem ve smyslu § 105 odst. 2 s. ř. s. je také splněna. Kasační stížnost je tedy přípustná.

Nejvyšší správní soud se pak zabýval důvody kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 s. ř. s. Stěžovatelka ve svém podání uvádí, že se její kasační stížnost opírá o důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., tedy o vady řízení před správním orgánem, spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je

s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytykanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit. Věcně však stěžovatelka napadá rozhodnutí krajského soudu proto, že před ním nebyl proveden důkaz znaleckým posudkem z oboru zdravotnictví, který by měl mít vliv na konečné rozhodnutí ve věci; stěžovatelka se tedy fakticky opírá o důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., neboť napadá jinou vadu řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Nejvyšší správní soud podání stěžovatelky zhodnotil podle jeho obsahu v souladu se svou konstantní judikaturou (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2004, č. j. 2 Afs 7/2003 - 50, publikovaný pod č. 161/2004 Sb. NSS) tak, že se kasační stížnost opírá o důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Stěžovatelka svou kasační stížností napadá tedy postup krajského soudu, neboť ten neprovedl další důkaz o jejím zdravotním stavu soudním znalcem z oboru posudkového lékařství. K tomu Nejvyšší správní soud poukazuje na to, že na základě své konstantní judikatury dospěl k závěru, že co se týče posudku PK MPSV, jedná se o důkaz provedený v soudním řízení před krajským soudem, a proto musí být soudem hodnocen jako každý jiný důkaz podle zásad uvedených v § 132 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, v platném znění, se zřetelem k § 64 s. ř. s. Pokud pak tento posudek zcela splňuje požadavek celistvosti, úplnosti a přesvědčivosti, bývá zpravidla důkazem stěžejním. Za úplný a přesvědčivý pak lze považovat posudek, v němž se posudková komise zcela vypořádala se všemi rozhodujícími skutečnostmi, především s těmi, které namítal účastník uplatňující nárok na invalidní důchod, a který současně obsahuje náležité odůvodnění posudkového závěru tak, aby byl tento závěr přesvědčivý také pro soud, který nemá odborné lékařské znalosti, na nichž posouzení invalidity především závisí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2009, č. j. 6 Ads 59/2009 - 64, a rozsudek ze dne 28. 8. 2003, č. j. 5 Ads 22/2003 - 48, oba dostupné na www.nssoud.cz). Z obsahu soudního spisu pak Nejvyšší správní soud konstatuje, že všechny zdravotní potíže, které stěžovatelka namítá v žalobě i v kasační stížnosti byly v posudcích PK MPSV vzaty v potaz, hodnoceny a posuzovány.

Nejvyšší správní soud s ohledem na celistvost, úplnost a přesvědčivost posudků PK MPSV dospěl k závěru, že krajský soud nepochybil, pokud odmítl návrh na doplnění dokazování posudkem znalce z oboru zdravotnictví, odvětví posudkové lékařství, neboť jej zhodnotil jako nadbytečný s ohledem na předchozí tři odborná posouzení, a to lékařem OSSZ i dvou posudkových komisí MPSV (Praha - západ a Hradec Králové).

Nejvyšší správní soud v souvislosti s posuzováním postupu krajského soudu, který neprovedl stěžovatelkou navržený důkaz odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2008, č. j. 8 As 47/2005 - 104 (dostupné na www.nssoud.cz), z něhož vyplývá, že „*možnost soudu doplnit dokazování však nelze bez dalšího zaměnit za povinnost*“. K problematice tzv. opomenutých důkazů opakovaně judikoval i Ústavní soud: „*soud sice není povinen provést všechny navržené důkazy, avšak musí o vznesených návrzích rozhodnout a - pokud jim nevyhoví - ve svém rozhodnutí vyložit, z jakých důvodů ... navržené důkazy neprovedl ... Jestliže tak obecný soud neučiní, ztíží své rozhodnutí nejen vadami spočívajícími v porušení obecných procesních předpisů, ale současně postupuje v rozporu se zásadami vyjádřenými v hlavě páté Listiny, a v důsledku toho též i v rozporu s čl. 95 odst. 1 Ústavy. Takzvané opomenuté důkazy, tj. důkazy, o nichž v řízení nebylo soudem rozhodnuto ... proto téměř vždy založí nejen nepřezkoumatelnost vydaného rozhodnutí, ale současně též jeho protiústavnost*“ (srov. nálezy Ústavního soudu ČR ze dne 18. 4. 2001, sp. zn. I. ÚS 549/2000, publikovaný pod č. 63/2001 Sb. ÚS, a nálezy Ústavního soudu ze dne 16. 2. 1995, sp. zn. III. ÚS 61/94, publikovaný pod č. 10/1995 Sb. ÚS). Neprovede-li tedy soud ve správním soudnictví důkazy, jejichž provedení účastník řízení

navrhoval, je třeba tento postup odůvodnit. V souladu s tím krajský soud v napadeném rozsudku uvedl, že provedení důkazu znaleckým posudkem je podle jeho názoru nadbytečné, protože zdravotní stav stěžovatelky byl dostatečně posouzen lékařem OSSZ a dvěma posudkovými komisemi. Stěžovatelkou namítané neprovedení jí navrženého důkazu tedy není vadou řízení, která by zakládala protiústavnost či nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, a není rovněž vadou řízení, která by mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Nejvyšší správní soud tedy v závěrech krajského soudu nenašel žádnou nezákonnost spočívající ve vadách řízení před tímto soudem ani v nesprávném posouzení právní otázky napadeným soudním rozhodnutím, a proto shledal kasační stížnost nedůvodnou.

Nejvyšší správní soud dále rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. o nákladech řízení o kasační stížnosti. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Právo na náhradu nákladů však nenáleží ani žalované, ačkoliv měla ve věci plný úspěch, neboť přiznání nákladů řízení správnímu orgánu ve věcech důchodového pojištění je podle § 60 odst. 2 s. ř. s. vyloučeno.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. května 2010

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu